

ДИНГО, ИЗВИНИ!

Пријатељство је једна душа која живи у два тела. Ова реченица ме увек подсети на тебе, мој мили Динго.

Оног дана кад сам те оставио као да сам имао срце од камена. Био си ми изистински пријатељ, научио си ме разним стварима. Били смо један другом као лек. Још нисам срео пријатеља као што си ми био ти. Када се само сетим наших бежања у свет, оних догодовштина у којима нисмо прошли ни први атар. Само ти си могао да видиш и знаш шта се са мном дешава, да ли сам тужан или срећан. Оних наших последњих дана као да си знао да ћемо се растати и, уместо да проживимо наше последње дане, ја сам бежао од тебе. Овде, у новом окружењу, нема никог да ми те замени. Баш се питам што оног дана нисмо побегли у свет да нас не раставе, али шта је било било је.

Никако да прежалим растанак, али одмах да ти кажем, никад га нећу ни прежалити. Онда кад сам те одвео и завезао за дрво да не би трчао за нама, не знам да ли сам то био ја. Небројено пута док сам путовао, понављао сам: „Динго, извини!“ Али шта ћу ја кад сам морао да се преселим, ја се ту не питам.

Надам се да си добро, да си ме заборавио. Ту ти је господин Берки, он ти је много бољи него ја и молим те брзо ме заборави.

Мој мили Динго, живот није роман. Он се само састоји од прича и догодовштина. Ја знам да ћемо се ускоро срести.

Довиђења, поздравља те твој Анди.

Марина Брајовић V₂

Лице и наличје моје школе

Била једном једна велика школа у малом граду па носила име по великом хероју. А како је изгледала? Е, то прочитајте сами.

Ова школа је била и остала нека врста хероја, али не због свог имена, већ због својих особина. Успева да прими на стотине ђака, од првака до осмака. Ево, погледајте тамо, још зерицу лево. Видители оне две девојчице? Оне причају о писменом задатку из српског. „Од треме и узбуђења нисам могла да склопим ока“, рече девојчица са очима боје јутарњег неба. „Па да знаш да писмени није мала ствар“, рече друга девојчица.

Сваки кабинет прича своју причу и некако описује и наставнике који ту поклањају знање. Хајде, рецимо, да скокнемо на ликовно. Наставник ликовног је отворена особа, па су и клупе некако отворене и некако раширене па као да отварају цео кабинет. Погледајте само те таленте који сликају Владимира Перића! Ускоро ће Дан школе, па ће све добре ствари изаћи на површину.

Али шта је са оним лошим? Погледајте она два дечака. „Ево спремио сам папир и за тебе.“ „Ма само да нас наставница не види!“. Почине пети час. Наставница листа ону црну свеску својих белешки. Руке се тресу, полако измичу контроли, а капљице зноја сливају ми се низ бледо лице. Све што сам запамтио јесте да је та црна оцена почела да дави мог друга и да га, као шал, стеже око врата. Полако је изговарала моје име са погледом који би ме заледио истог трена. Знао сам да и мене чека иста судбина, али ме је гласно звоно спасило и сачувало од горке судбине.

Сваки кабинет прича своју добру и своју лошу причу, а кад се те приче саставе, прикажу лице и наличје наше школе.

Ја - велики проналазач

Када сам био проналазач у прошлом животу, са другом сам пронашао страшну ствар и због ње нам је читав свет био захвалан.

Са другом Бењамином Хаџихасановићем сам сваки дан после школе ишао на наше тајно место (тајно место не сме бити написано јер неће остати тајно). На том месту смо правили роботе који су били попут људи само што су паметнији, бржи и имали су пуно бољих ствари него људи, а то су: брже размишљају, боље кувају, брже се крећу...

Те роботе назвали смо „Хуманоботи“.

„Хуманоботи“ су умели да раде кућне послове, на пример умели су да кувају, да усисавају, да перу веш...

Као што рекох били су попут човека, а изгледали су као ликови из наших омиљених цртаних филмова.

Мозак им је био хард диск из старог компјутера, глава монитор, тело кућиште, а ноге и руке држачи од камере.

Када смо их показали у јавност, људи су нас гледали као да смо будале, али када смо им показали роботске моћи сви су били задивљени и свако је желео бар једног.

Захваљујући „Хуманоботима“ Бењамин и ја смо постали славни и богати.

